

ДЪДО И ПЧЕЛИ

Дъдо рой пчели съзрѣ.
Сбута баба, па се спрѣ.
Устреми очи нагоре,
сладкодумно заговори:
— Матъ-матъ, матъ-матъ!
Тукъ, при дѣда дългобрадъ,
златокрилки, долетете,
на брадата ми кацнете!
И пчелитѣ долетяватъ,
по брадата се залавятъ,
тамъ се струпватъ до една.
Гледа баба отстрана
и се чуди шо да стори.

Дъдо радостно говори:
— „Тичай, бабо, шо стоишъ —
кошеръ вжщи да гласишъ!
Дъдо туй като изрече,
презъ полето се затече,
но, не щещъ ли, ето тука
сполетѣ го злополука:
ненадѣйно кихва той.
Брѣмватъ яростно пчелитѣ.
По очитѣ, по ушитѣ
жилятъ страшно. — Ой, ой, ой! —
вика дѣдо, та примира,
нигде помощъ не намира.

Във възмжтения вирѣ
той се хвърля най-подирѣ...
Полумъртъвъ го извличатъ,
съсъ превръзки го окичватъ.
Съ тежки рани е покритъ,
съ бѣли кърпи цѣлѣ обвитъ.
Дѣдо, свелъ глава, седи,
баба жалостно реди:
— „Дѣдо, дѣдо, какво стана,
та надѣна тазъ премѣна?
Но пакъ Богъ е милостивъ,
че си ми останалъ живъ!“

Ранъ-Босилекъ

УМНИКЪ ГЮРО СЪ УМНИЦИ ДРУГАРИ

Появила се мечка стрѣвница, та изпояла
момитѣ по кладенцитѣ, бабитѣ по огнищата,
старцитѣ по механитѣ, децата по улицитѣ. Никой
се не наелъ мечката да убие, селото отъ зло
да отърве.

Наелъ се умникъ Гюро съ умници юнаци.
Повелъ ги Гюро по гора зелена, по върхища и
долища, повелъ ги, заклелъ ги — мечката да
хванатъ, жива или мъртва въ село да я докаратъ.

Ходили, скитали, падали, ставали — мечката
дупка стигнали.

Зарадвали се умникъ Гюро и умници юнаци.
— Ей те тебе, мецано Тодорано, — викналъ
Гюро, — излѣзъ да се поборимъ!

Заревала мечка стрѣвница въ дупка хлад-
ница. Реве и не излиза.

— Чакай, ще те науча! — викналъ умникъ
Гюро, па рекълъ на своитѣ умници другари:

— Вържете ме презъ кръста съ яки вж-
жета, па ме спуснете въ мечата дупка, мечка
стрѣвница жива за ушитѣ да изтегля.

Умници юнаци вързали умникъ Гюро и го
въ меча дупка пустнали.

Лапнала мецана Тодора умната глава на
Гюро и заревала.

— Аа, улови я! Дръжъ, Гюро! — завикали
умниците и задърпали вжжето.

Тѣ дърпали навѣнка, мечката дърпа навжтре.
Мечка дърпа навжтре, тѣ дърпатъ навѣнка!

По едно време — шо да видишъ! — извлѣкли
умникъ Гюро безъ глава...

Чудомъ се чудятъ умници юнаци.

— Бре, де му на Гюра главата?

— Ама той имаше ли глава?

— Мисля, че имаше.

— Па азъ мисля, че нѣмаше.